

Arrest

nr. 70 056 van 17 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 16 november 2011 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 november 2011 waarbij de aanvraag om, in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2011 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 november om 11 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij diende op 4 augustus 2006 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 8 augustus 2006 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) nam op 3 oktober 2006 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoekende partij stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State.

1.4. Via een op 22 november 2006 gedateerd schrijven diende verzoekende partij een aanvraag in om, in toepassing van het toenmalige artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.5. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 29 januari 2008 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekende partij om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk verklaard werd.

1.6. Verzoekende partij diende bij schrijven van 5 november 2009 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.7. Bij aangetekend schrijven van 6 mei 2010 diende verzoekende partij een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.8. Bij arrest nummer 204.041 van 18 mei 2010 verwierp de Raad van State het beroep dat verzoekende partij instelde tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 12 juli 2010 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekende partij om, in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard. Verzoekende partij stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.10. Via een op 29 juli 2010 gedateerd schrijven diende verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om, in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.11. Op 3 september 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekende partij om, in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard.

1.12. De Raad verwierp bij arrest nummer 51 121 van 16 november 2010 het door verzoekende partij tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 12 juli 2010 ingestelde beroep.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 20 april 2011 de beslissing waarbij de tweede aanvraag van verzoekende partij om, in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard.

1.14. Op 3 augustus 2011 diende verzoekende partij een derde aanvraag in om, in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.15. Op 26 oktober 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekende partij om, in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard.

1.16. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 4 november 2011 ten aanzien van verzoekende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Verzoekende partij stelde tegen deze beslissing een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad.

1.17. De Raad verwierp bij arrest van 10 november 2011 met nummer 69 843 de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 november 2011.

1.18. Op 10 november 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de derde aanvraag van verzoekende partij om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk verklaard werd. Deze beslissing, die verzoekende partij dezelfde dag ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.08.2011 werd ingediend door

[D., E.]

[...]

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf beroep betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9 al 3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980.

Echter enerzijds werd deze instructie vernietigd door de Raad van State (RVS arrest 198.769 van 09.12.2009) en anderzijds kan de uitoefening van de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid niet meer worden toegepast in het kader van voornoemde instructie (Cassatie-arrest Raad van State 215.571 van 05.10.2011).

De aangehaalde elementen vormen bijgevolg geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat de betrokkene sinds 04.08.2006 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, cursussen volgde (Talent ID, Repair Electrical Devices), werkbereid zou zijn, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en steunbrieven voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Wat betreft de vrees voor elke – zelfs tijdelijke – terugkeer naar het land van herkomst: de verzoeker voegt geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 06.10.2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure – namelijk 4 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 2.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede

werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

2.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de in voorliggende zaak bestreden beslissing volgens de gewone procedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

2.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

2.3.1.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn

over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

2.3.2.1. Het enige middel

De verzoekende partij voert in het verzoekschrift in haar enig middel onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

2.3.2.2. Beoordeling

2.3.2.2.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

2.3.2.2.2.1. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

2.3.2.2.2.2. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM

28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

2.3.2.2.3. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

2.3.2.2.3. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.3.2.2.4. Artikel 2 van het EVRM luidt verder als volgt:

“1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.

2. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:

a.) ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;

b.) teneinde een rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand, die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen;

c.) teneinde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken.”

2.3.2.2.5. De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat haar leven in haar land van herkomst ernstig in gevaar is en verwijst naar een schrijven van de Belgium Mandingo Association v.z.w. van 11 november 2011. Zij betoogt dat zij, doordat verwerende partij haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden niet ten gronde wil behandelen, verplicht wordt terug te keren naar een voor haar zeer gevaarlijke situatie.

Allereerst merkt de Raad op dat de bestreden beslissing op zich verzoekende partij niet verplicht om terug te keren naar haar land van herkomst, alwaar volgens haar een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM dreigt. Een dergelijke verplichting vloeit wel voort uit het haar op 4 november 2011 ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens. Deze beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid maakte echter reeds het voorwerp uit van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De door verzoekende partij tegen de beslissing van 4 november 2011 ingestelde vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bij arrest van 10 november 2011 met nummer 69 843 door de Raad verworpen. De Raad stelde hierbij vast dat geen schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt. Verzoekende partij kan, gelet op artikel 39/82, § 1, vierde lid van de

Vreemdelingenwet – onder het mom dat zij een andere beslissing bestrijdt – niet op ontvankelijke wijze een tweede schorsingsverzoek bij uiterst dringende instellen tegen het haar betekende bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens.

Daarnaast benadrukt de Raad dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt te willen voorhouden, verwerende partij wel aandacht heeft besteed aan de in de aanvraag om machtiging tot verblijf aangevoerde vrees voor een terugkeer naar Liberia. Verwerende partij oordeelde immers dat deze vrees reeds het voorwerp uitmaakte van een onderzoek door een gespecialiseerde asielinstantie en er geen redenen zijn die een andere beoordeling van de situatie van verzoekende partij wettigen. Deze stellingname is niet kennelijk onredelijk.

Voorts moet worden geduid dat het door verzoekende partij voor het eerst bij de Raad bijgebrachte schrijven van de Belgium Mandingo Association v.z.w. van 11 november 2011, dat bovendien slechts een aantal algemene en vage beschouwingen bevat en niet lijkt uit te gaan van een onpartijdige instantie, *prima facie* niet toelaat te besluiten dat de tenuitvoerlegging van de *in casu* bestreden beslissing – in zoverre er kan gesproken worden van een tenuitvoerlegging van een beslissing waarbij een verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaard wordt – tot een schending van de artikelen 2 of 3 van het EVRM kan leiden.

De aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is niet ernstig.

2.3.3. *In casu* wordt door de verzoekende partij op het eerste gezicht geen schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt. Derhalve lijkt ze geen verdedigbare grief aan te voeren in de zin van artikel 13 van het EVRM.

2.3.4. In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer

indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoekende partij omschrijft het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat volgens haar voortvloeit uit de bestreden beslissing als volgt:

“Gelet op de niet afdoende gemotiveerde beslissing.

Indien de bestreden beslissing niet zou opgeschort worden in afwachting van de mogelijke annulatie zal dit dus een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen.

Gelet op de niet afdoende gemotiveerde beslissing de facto gedwongen repatriatie van verzoeker mogelijk maakt gezien hij ondanks zijn goede intenties en mogelijkheden om in ons land te blijven. Dit maakt een vernederende behandeling uit conform artikel 3 en 2 EVRM. Het leven is ernstig in gevaar.

Ten bewijze van zijn schrik legt hij een schrijven voor van de Belgium Mandingo Association vzw met volgende inhoud:

‘We the Belgium Mandingo Association vzw, write in connection to the detention and the threat of deportation to the Republic of Liberia of one of our distinguished member in person of Mr. [E. D].

The Belgium Mandingo Association vzw does not only find this bizarre but also life threatening most especially in the face of recent political and social instabilities in Liberia, with the excessive use of brutal force in the presence of tens of thousands of United Nations peace keepers by the government police force. What you see in the media are those that are happening in the streets but what you do not see is the reprisal against Mandingoes out of the streets.

For the Mandingoes in Liberia the case is even severe. The majority of us Mandingoes have been limited to living in the urban and central Monrovia areas because of the threats on our lives in our original pre-war dueling places. Every shake ups however little it may be has taken a toll on Mandingoes lives and properties. The most recent electoral violence is no exception.

The Belgium Mandingo Association vzw number 832.223.673 with address at Kort[e] Stuivenbergstraat 3, 2060 Antwerpen is an association of Mandingoes of West African origin and Mandingoes living in Belgium. As an association we are constantly monitoring the issues that are affecting the well being of Mandingoes here in Belgium and back in Africa.

We want to use this medium to express our utmost rejection to the detention and the intent deportation of Mr. [E. D.]. The deportation of Mr. [D.] is tantamount to sending a very fine young man to his early grave. As far as we are concern, Mr. [E. D.] is not a dangerous person instead he is in danger when deported.

[...]

Art. 13 EVRM (gekoppeld aan oa. Artikel 3 EVRM) garandeert effectieve nationale rechtsbescherming met betrekking tot de rechten neergelegd in het EVRM en heeft daarmee - net als artikel 14 EVRM - een accessoir (afhankelijk) karakter. Samen met artikel 1 EVRM (de algemene verzekeringsplicht) en artikel 35 EVRM (de verplichting effectieve nationale rechtsmiddelen uit te putten alvorens bij het EHRM te klagen) garandeert artikel 13 EVRM het subsidiaire karakter van het Straatsburgse toezicht.

Anders dan de letterlijke verdragstekst suggereert, is voor de toepasselijkheid van artikel 13 EVRM niet vereist dat al een schending van het samen ermee ingeroepen verdragsrecht is geconstateerd. Voldoende is een verdedigbare bewering (‘arguable claim’) dat sprake is van een schending van verdragsrechten.

Verzoeker meent dat hij effectief een “arguable claim” heeft.

Dat de vraag of art. 3 EVRM geschonden zou zijn impliciet maar zeker werd afgewezen door de afwijzing van de aanvraag. Dat immers de niet grondige beoordeling van de aanvraag door de RvV en de aanvraag tot machtiging tot verblijf tot gevolg heeft dat meteen en automatisch het bevel uitvoerbaar wordt. Dat “deze automatische gevolgen” maken dat verzoeker dient te terug te keren naar zijn land van herkomst. Dat dit een schending oplevert van art. 3 EVRM of minstens een arguable claim over een schending van art. 3 EVRM.”

De Raad benadrukt dat het aangevoerde nadeel specifiek en rechtstreeks dient voort te vloeien uit de tenuitvoerlegging van de *in casu* bestreden beslissing. Er dient met andere woorden een causaal verband tussen beide te bestaan. Het komt bijgevolg aan de verzoekende partij toe aan te tonen, aan de hand van concrete gegevens en overtuigende argumenten, dat het door haar aangevoerde nadeel het rechtstreeks gevolg is van de beslissing waarvan thans de schorsing wordt gevraagd.

Verzoekende partij stelt in wezen dat de gedwongen repatriëring en derhalve de tenuitvoerlegging van het haar op 4 november 2011 betekende bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens haar leven ernstig in gevaar zal brengen. Het nadeel waarnaar verzoekende partij verwijst is bijgevolg geen nadeel dat rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing van 10 november 2011. Tevens dient te worden gesteld dat verzoekende partij daarnaast ook niet kan gevolgd worden in haar stelling dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar op 4 november 2011 werd betekend uitvoerbaar wordt. De tenuitvoerlegging van voormelde beslissing wordt immers niet beïnvloed door een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden.

In zoverre verzoekende partij lijkt te willen aangeven dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient verondersteld te worden aanwezig te zijn omdat zij een “*arguable claim*” heeft dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het door verzoekende partij aangevoerde middel inzake de schending van dit verdragsartikel en de vaststelling dat zij geen verdedigbare grief aanvoerde.

De onterechte bewering dat de bestreden beslissing niet afdoende zou gemotiveerd zijn laat evenmin toe te besluiten tot het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Het betoog van verzoekende partij laat niet toe een rechtstreeks uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing voortvloeiend moeilijk te herstellen ernstig nadeel af te leiden.

Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend en elf door:

Dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

Mevr. N. VERMANDER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERMANDER

G. DE BOECK